

νάφερες τί γέλια κάναμε, τί γέλια κάναμε, μαζὺ μὲ τ' ἄσπρα σου μαλλιά!...*

***

Ἄλλ' ἂν αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη τοῦ ρομαντικοῦ λαοῦ γιὰ τὴ γυναῖκα, κ' οἱ μεγάλοι Ρώσοι συγγραφεῖς, αὐτοὶ ποὺ δημιουργοῦσαν κ' ἀνάδειξαν τὴ μεγάλη ρομαντικὴ φιλολογία, δὲν πάνε, κ' αὐτοὶ, πίσω... Θέλετε μερικὰ κλίματα παραδεισέματα; Ἡ ρομαντικὴ λογοτεχνία εἶνε γεμάτη μὲν ἔξωμει παρὰ νὰ διαλέξουμε...

Νὰ τί λέει, παραδεισέματος χάριν, ὁ Γκόγκολ γιὰ τὶς γυναῖκες :
"Υψιστε Θεέ ! Σ' αὐτὸ τὸν κόσμο ἄπῆρχαν τόσες ἀκαθαρσίες!
'Ἦταν ἀνάγκη, τάχα, νὰ προσθέσῃς καὶ τὴ γυναῖκα ; !..."

Ὁ Πούσκιν πάλι λέει :
"Δὲν πρέπει νὰ ζητᾶμε ἀπ' τὴ γυναῖκα, νὰ εἶνε πιστὴ. Ἐδν-
χισμένοι ὅποιος μπορεῖ νὰ εἶνε ἀδιάφορος πρὸς τὶς γυναῖκες... Λέ-
νε πολλοὶ πὼς εἶνε πολὺτιμο πρᾶγμα ἡ γυναῖκα. Ἄλλοι αὐτὰ ! Ἡ
μόνη δουλειὰ ποὺ ξέρει μιὰ γυναῖκα, εἶνε νὰ ἐργάζεται... μὲ τὰ πό-
δια της, μὲ τ' στοὺς χορδοὺς, καὶ νὰ βοηθᾷ τὸν ἄντρα της, πὼς νὰ
...καταστραφῇ ! Αὐτό, μάλιστα !..."

Ὁ Γκοντσάροφ, ἔξ ἄλλου, λέει :
"Ἡ γυναῖκα δὲ μπορεῖ νὰ εἶνε τιμιά, παρὰ κατὰ τύχην, κ'
αὐτό, μόνον ὅταν ἀγαπάει, καὶ μόνο τὴ στιγμή ποὺ ἀγαπάει..."

Ὁ Τουργκένιεφ, ἐπίσης, γράφει :
"Υπάρχουν τριῶν εἰδῶν ἐρωστές. Ἐκείνοι ποὺ, ζώντας, ἀφι-
κνουν καὶ τοὺς ἄλλους νὰ ζήσουν. Ἐκείνοι ποὺ, ζώντας, δὲν ἐπι-
τρέπουν στοὺς ἄλλους νὰ ζοῦν. Κ' ἐκείνοι ποὺ, ἀνίκανοι νὰ ζή-
σουν οἱ ἴδιοι, δὲν ἀφίνουν οὔτε τοὺς ἄλλους νὰ ζήσουν ! Σ' αὐτὴ
τὴν τελευταία κατηγορία ἀνήκουν ἡ γυναῖκες, γενικά..."

Ὁ Πισσάρεφ λέει :
"Μία παροιμία τοῦ ρομαντικοῦ λαοῦ λέει ὅτι, τὰ
δάκρυα τῆς γυναῖκας, δὲν εἶνε παρὰ νερό...
Κι' ὁ Τολστόϊ, τέλος, λέει :
"Δὲν μπορεῖ ποτὲ μιὰ γυναῖκα νὰ καταλάβῃ
τὴ σημασία καὶ τὴ δύναμιν της, γιατί ἀσχολεῖται
μὲ τὴν ὀμορφίαν της, μὲ τὸ χτένισμά της, μὲ τὴ
μόδα καὶ μὲ τὶς τουαλέτες της... Γενναῖα χωρὶς
τὴ θέλησιν της καὶ τυχαῖος, εἶνε ἀπελευθερωμένη
ποὺ γίνεται μητέρα, γιατί ἡ μητρότης τῆς χαλαί-
νει τὶς γραμμὲς τοῦ σώματός της, καὶ δίνει τὰ παι-
διά της νὰ τῆς τὰ βυζάζουν παραμένει..."

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΜΑΣ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ὁ κ. Διανύσιος Κόκκινος εἶνε γνω-
στότατος ἂν μόνον ὡς ἀκαταπόνητος καὶ βαβυλωνί-
σματος ἐρευνητὴς τῆς νεοελληνικῆς καὶ ἱστορίας,
ἀλλὰ καὶ ὡς δυνατὸς λογοτέχνης. Τὸ τελευταῖον ρο-
μάντισό του «Ο ΙΑΠΙΓΟΣ» ἔρχεται ἀσφαλῶς νὰ
πλουτίσῃ τὴ φραγὴ νεοελληνικῆς καὶ λογοτεχνίας,
μέσα στὴν αὐτοῖα ἔχον βρεῖ θάμνι τόσες ἀμφοτέρως ἀξίες καὶ τόσες τυ-
χοδιωκτικὰς ἐπιπτώσεις. Ὁ κ. Κόκκινος, μὲ τὴ μαεστρία τοῦ γραμματι-
σῆτος του, μὲ τ' ἀναμνηστικὰ δημογραφικὰ του χωροσώματα, ποὺ γί-
νονται πρὸ ἐσθῆλα στὸ τελευταῖον θαυμασιὸν ρομάντισό του, κατατάσσει
ἤδη στὴν πρώτη σειρά τῶν Ἑλλήνων λογοτεχνῶν.

***

Ἡ τελευταία ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ μεγάλου μας ποιητοῦ κ. Κω-
σπῆ Παλαμά, «ΔΕΙΛΟΙ ΚΑΙ ΣΚΛΗΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ», δὲν εἶνε
ἀπλῶς ἓνα φιλολογικὸ γεγονός, εἶνε ἓνα καλλιτεχνικὸ ἐντυπωσιακὸν καὶ
ἀπείλημασι μοναδικὸν γιὰ τοὺς φίλους καὶ θαυμαστάς τοῦ κρημομένου
μας ποιητοῦ, ἀλλὰ καὶ γιὰ κάθε φίλο τῶν γραμμάτων. Ἡ πολυτελε-
στάτη συλλογὴ τῶν «Δειλῶν καὶ Σκληρῶν Στίχων», ἓνα ἀπ' τὰ ἐκδο-
τικὰ θαύματα τοῦ Οἴκου Ἐλευθεροθέτου, περιλαμβάνει διάφορα ἄ-
γνωστα τραγούδια τοῦ ποιητοῦ, παλαιότερα καὶ νεότερα, μέσα στὰ ὁ-
ποῖα διακρίνεται ἡ ποιητικὴ τῆς ἐμπνευστοῦς του, ποὺ ξεκινάει ἀπὸ τὴ
φιλοσοφικὴ στοχαστικότητά γιὰ νὰ φθάσῃ ὡς τὴ λυρικὴ ἔξαρσι.

***

Ὁ «ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΥ ΙΤΑΛΙΑΣ» εἶνε ἓνα πρω-
ταῖον καὶ μοναδικὸν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος βιβλίον τοῦ γνωστοῦ Ἀθη-
ναίου δημοσιογράφου κ. Δημ. Αθ. Πιπῆ κ' γ, γραμμένο μὲ ζωντανὴ
παραστατικότητα καὶ μεθοδικότητα ἐπιστημονική. Περιλαμβάνει ἱστο-
ρία, λογογραφία, ἐντυπώσεις, περιγραφὰς καὶ σπάνιες εἰκόνες.

***

Κάθε καινούργιον βιβλίον τοῦ ξεχωριστοῦ διηγηματογράφου μας κ.
Δημοσθένη Βουτυρά, ἀποτελεῖ κ' ἓνα νέο σταθμὸν στὸ δι-
ηγηματικὸν τοῦ ἔργου, κ' ἓνα καινούργιον ἀπῆρχημα γιὰ τὴ νεοελληνικὴ
λογοτεχνία. Τελευταῖα, ἐκκλινομένησαν μιὰ σειρά διηγημάτων του μὲ
τὸν τίτλον «ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ
ΧΡΟΝΙΑ» καὶ μιὰ μελέτην του, «ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ
ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ». Τὰ διηγήματα τοῦδινυτοῦ συλ-
λάττα μας διακρίνονται, ὡπως πάντα, γιὰ τὴν προ-
τοτυπία τῆς συλλήψεως καὶ τὴν ἐντελὴς προσω-
πικὴ δεξιότητα τοῦ γραμματισῆτος.

***

Ἐξεδόθη σὲ δευτέρῃ ἔκδοσιν, μὲ καλλιτεχνικὸν ἔ-
ξοφῆλλον, τὸ ρομάντισό τῆς δίδος Μαριμας
Καφρανίδου «ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΙΟΝΟ».

ΑΝΕΚΔΟΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΤΟΥ Κ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΗΣ

(Τοῦ ALFRED DE MUSSET—Μελοποιημένο ἀπὸ τὸν Μόζσαι)

Μὴ λησμονῆς, ἀγάπη μου, ὅταν δεῖλῃ ἡ Ἀδρῆ,
ἀνοίγει τὸ παλάτι της στὸ Ἥλιον τὴν ὀμορφίαν,
μὴ λησμονῆς, ὅταν βουδῇ κ' ἡ Νύχτα, σκεπτικῆ,
στὸν ἀσπένιο πέλο της, ρευθίζοντας, περὶνᾶ.
Ὅταν στὸν πόθο τοῦ ἔρωτα, τὸ στήθος σου χτυπᾶ,
καὶ σ' ὄνειρα σὲ προσκαλεῖ τ' ἀπόβροδο, γλυκιά,
ἀκού στα δάση τὰ θαθεῖα,
τὸ πρῆθος κάποιος φωνῆς :
μὴ λησμονῆς !

Μὴ λησμονῆς, ὅταν θὰ δῆς ἡ ἀμείλιχτη ἐμαρμένη,
νὰ μὲ χωρῖση, ἀγάπη μου, γιὰ πάντα, ἀπ' τὸ πλεῖρό σου
ὅταν ἡ θλίψη, ἡ ξενιτιά, τὰ χρόνια ποὺ περνοῦν,
θάζουν μαράνη τὴν καρδιά μου αὐτὴ, τὴν πονεμένη,
σκέφρου τὸν ἔρω μου ἔρωτα, τὸ εἶμαρσ β τὸ στερεὸν σου.
Δὲ λογαριάζεται ὁ Καρὸς γιὰ κείνους ποὺ ἀγαποῦν
καὶ ὅσο ἡ καρδιά μου θὰ χτυπᾶ,
θὰ λέῃ ὁ πόνος μᾶς φωνῆς :
μὴ λησμονῆς !

Μὴ λησμονῆς, ὅταν θαθεῖα, κάτω ἀπ' τὴν κοῦρα γῆ
γιὰ πάντα ἡ ραγιωμένη μου καρδιά θὰ κομψῆ
μὴ λησμονῆς, ὅταν γλυκιά θινοῖξῃ μὲν ἡμέρα,
ἓνα λουλουδι ἐρωτικὸν στὸν τάφου μου κεί τερα.
Δὲ θὰ εἶνε ἐξουδῆς ποτὲ, μὰ θάρσῃ μου ἡ ψυχὴ,
πάλι κοντὰ σου, ἀγάπη μου, σὰ μιὰ πιστὴ ἀδελφῆ.
Ἄκου ! στὴ νύχτα σὲ καλεῖ,
τὸ στεναγμὸ κάποιος φωνῆς :
μὴ λησμονῆς !

Η ΦΩΛΙΑ ΜΑΣ

(Τοῦ ALPHONSE LAMARTINE)

Λαγκάδια ἀπὸ τὴ λύρα μου τραγουδιμένα,
ποτάμια, ποὺ σὰς τάραξαν τὰ δάκρυά μου,
λειψάδια καὶ ραχοῦλες, δάση ἱσκιωστέμενα,
πουλιά, ποὺ κελαῖδοσατε δῶ χάσιον.
Ζέφυρος, ποὺ σὲ μύωνε τ' ἀνάσπασμά της,
δουρακίαι, ποὺ στοὺς ἱσκιους τῶν πευκῶν σερνά,
μ' ἔφερονε μὲ τὸ χεῖρ της, μὲ κίχθη κοντὰ της,
ἀπὸ συνθήσιαν ἔρχομαι σὲ σὰς, Ξανά.
Πάνε τὰ χρόνια κείνα πειά, καὶ τώρα κούρα
πίσω ἀπ' τὰ δάκρυα ἡ ματιὰ μου ἔμένα,
στὴ ρεματιά ποὺ ἦταν γεμάτη ἀπὸ μαγιά,
τοῦ κάκου ἀναζητεῖ τὰ περασμένα.

Ὅσῳ, πάλ', εἶν' ὀμορφῆ, ὅπως τότε ἡ φήμη,
καθάρως πάλι ὁ οὐρανός, ὄλο γαλήνη.
Τί τ' ὄφελος ! Τὸ βλέπω, ὄ,τ' εἶβ' ἀγῆστει,
δὲν ἦρασαν ἑσείς, ἦταν μονάχα Ἐξέσῃ !

ΠΛ ΒΑΧΙΟ

(Τοῦ PAUL VERLAINE)

Φιλί ! ῥόδο ἐκατόφυλλο, μὲν' στὸν χαδιῶν τὸν κῆρτο !
τραγουδῖ, πάνω στὴ λεικὴ γραμματιοῦα τῶν δοντιῶν,
τραγουδῖ, ποὺ ὁ Ἔρωξ ξαναλέει μὲ τῶν καρδιῶν τὸν γῆτιο,
καὶ μὲ φωνὴ ἀσχαγγελικῆ, στὶς χάρες τῶν κομψῶν,
Ναζάρικο, ἠμῆρὸ φίλι, θεῖος ὁ στεναγμός σου !
Ὡ ἠδονὴ ἀσχηματῆ ! ἀνείτατο μεθῆσι !
Χάρες ! Σκαρτὸς ὁ ἀνθρώπος στὸ γλυκὸ κίτελλό σου,
μεθὰ αὐτὸ μιὰ εὐτυχία ἔχει, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σβῆσι.

Καθὼς τοῦ Ρήνου τὸ κρασί, καθὼς ἡ μουσική,
λευθίζεις καὶ παρηγορεῖς ! Ὡ ναί, κ' ἡ θλίψη ἀκόμα,
λέξ ξεψυχάζει μὲ τὸ σπασμό, σ' ἄλλο πάνω στάμια !
Σοὺ προῖται ὁ Γκαῖτε ἢ ποὺ τρανός, τραγουδῖ νὰ
(σοῦ λῆ..
Ἐγὼ, φτωχὸς τραγουδιστής, ἔχω νὰ σοῦ προσφέρω,
μόνο, τῶν ἄτεχνων στροφῶν, τὸ μωκετάκι αὐτό :
καὶ γ' αἰμοῖθῃ μου, στὰ γλυκὰ χεῖλάνα Μῆξ σου
(ἔξω,
κατέβα σὺ καὶ γέλασε, φίλιμα ἐρωτικῶ !

